

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 34/01- 13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2001 predbežne prerokoval podnet E. N., bytom B., vo veci uznania jej občianskych práv porušených súdnou mocou a vydania rozhodnutia o zaplatení sumy 300 000 Sk a takto

r o z h o d o l :

Podnet E. N. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. marca 2001 doručené podanie E. N., B. (ďalej len „navrhovateľka“), označené ako „Žaloba na súdnu moc Slovenskej republiky podaná v zmysle platnej zmeny Ústavy SR“, ktorým žiada, aby ústavný súd uznal jej občianske práva porušené súdnou mocou a vydal toto rozhodnutie: „Slovenská republika je povinná zaplatiť žalobcovi (pozn. navrhovateľke) sumu 300 000.- Sk do troch dní od vyhlásenia rozsudku.“

Vo svojom podaní navrhovateľka namietala postup súdov (nekonanie súdov, úmyselné prietahy v konaní, nedodržaním Občianskeho súdneho poriadku) v súvislosti

so sporom vo veci porušenia nájomnej zmluvy, ktorú uzavrela so spoločnosťou LU STA s r. o.

Keďže podanie navrhovateľky nespĺňalo náležitosti ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vrátane povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd vyzval navrhovateľku na doplnenie jej podania. Navrhovateľka v určenej lehote zotrvala na svojom podaní a požiadala o ustanovenie zástupcu z radov advokátov na účely konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd na svojom zasadnutí 2. mája 2001 rozhodol o žiadosti navrhovateľky tak, že jej nevyhovel. Pri svojom rozhodnutí skúmal, či sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu, a dospel k záveru, že aj keď navrhovateľka síce namietala porušovanie platnej Ústavy Slovenskej republiky v článku 48 ods. 2 všetkými stupňami súdov, ktoré konali, resp. mali konať v jej veci, požadovala v konečnom dôsledku od ústavného súdu uznať jej občianske práva a rozhodnúť o tom, že Slovenská republika je povinná zaplatiť navrhovateľke sumu 300 000 Sk. Keďže na takéto rozhodnutie ústavný súd nemá právomoc, dospel k záveru, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a žiadosti navrhovateľky nevyhovel. Súčasne ju však vyzval, aby najneskôr do 10 dní od doručenia uznesenia o nevyhovení jej žiadosti predložila splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, inak bude jej podanie odmietnuté pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

V určenej lehote navrhovateľka splnomocnenie na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepredložila, ale opätovne požiadala o ustanovenie „bezplatného“ advokáta v konaní pred ústavným súdom o žalobe „o náhradu škody spôsobenej súdnym nekonaním, súdneho ignorantstva ňou podaných žalôb a iné“, ani neprehodnotila obsah svojho návrhu na rozhodnutie ústavného súdu.

Z týchto dôvodov ústavný súd podnet navrhovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.